

ת"ד 9056/11/12 - מדינת ישראל נגד הדר תמם

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 9056-11-12 מדינת ישראל נ' תמם

30 מרץ 2014

בפני כב' השופטת מגי כהן	המאשימה
מדינת ישראל	נגד
הדר תמם	הנאשמת

ב"כ המאשימה עו"ד חמד לביא

ב"כ הנאשם עו"ד דמנד

הנאשמת בעצמה

הכרעת דין

הנאשמת אשר בפניי מואשמת כי ביום 22.3.12 בשעה 15:45 נהגה ברכב מסוג אאודי בכביש מס' 44 ברמלה.

נטען כי בעת נהיגתה סטתה הנאשמת עם רכבה ימינה מהנתיב השמאלי בו נסעה וחסמה את דרכה של משאית הנהוגה ע"י שוניה גרצנשטיין וגרמה להתנגשות בין רכבה למשאית, וכתוצאה מכך שני כלי הרכב ניזוקו והנאשמת נחבלה.

הוראות החיקוק המיוחסות לנאשמת:

גרימת נזק לרכוש או אדם - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

חוסר זהירות - עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

סטיה מנתיב - עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

בישיבת ההקראה ביום 10.9.13 הנאשמת הודתה בעניין הימצאותה במקום, בנהיגה ובתוצאות התאונה, אלא שהנאשמת כפרה באמור בס' 2 לכתב האישום בדבר נהיגה בחוסר זהירות, סטייה מנתיב וחסירת דרכה של המשאית דבר שגרם להתנגשות בין שני כלי הרכב, וטענה כי "**המדובר בניסיון השתלבות בעיצומו**".

פרשת התביעה

עמוד 1

ע"ת/1 - בוריס צחנובסקי.

בוחר תנועה. העד הגיש:

תרשים תאונה אותו ערך (ת' 2).

דו"ח בוחן (ת' 3)

סקיצה (ת' 4)

לוח תצלומים ממקום התאונה (ת' 5).

דיסקת טכנוגרף של המשאית (ת' 6).

צילום מוגדל של דיסקת הטכנוגרף של המשאית (ת' 7).

הודעת הנאשמת אותה חקר העד (ת' 8), בה נאמר מ"י הנאשמת כי היא נסעה בנתיב השמאלי ורצתה לפנות ימינה, אותה והסתכלה ימינה וראתה את המשאית רחוקה ממני ולכן החלה להיכנס לנתיב הימני ואז המשאית פגעה בה בצד הימני קדמי של הרכב כי נסעה מהר.

כן נכתב מפי הנאשמת כי היא איננה יודעת באיזו מהירות נסעה וכי חיכתה לאפשרות לעבור נתיב.

העד העיד כי הממצאים מזירת התאונה מובילים למסקנה שרכבה של הנאשמת סטה מנתיב שמאלי לנתיב הימני והתנגש עם הפינה הקדמית שלו בדופן שמאל של המשאית.

העד העיד כי הגיע לזירה כשעה וחצי אחרי התאונה וכשהגיע למקום הרכבים כבר הוזזו ממקום התאונה.

כן העיד העד כי לא ניתן לדעת מה הייתה מהירות המשאית בעת התאונה, מאחר ולא נרשם בטכנוגרף של המשאית רטט תאונתי ועל כן לא ניתן להצביע על נקודת קרות התאונה.

ע"ת/2 - ענת בן יעקב.

שוטרת. העדה הגישה את דו"ח הפעולה אותו ערכה לאחר הגעתה לזירת התאונה ובו נכתב כי היא הגיעה למקום התאונה כאשר הרכבים עוד לא הוזזו והבחינה במשאית עומדת בנתיב הימני מבין שניים כאשר הרכב הפרטי עומד על הנתיב הימני באלכסון כאשר החלק הקדמי שלו צמוד לצד השמאלי של המשאית, כן נכתב בדו"ח כי צוות של מתנדבי תנועה שהיה במקום קיבל אישור להזיז את הרכבים המעורבים מהמקום כדי לפנות את הכביש ולמנוע סכנה לעוברי הדרך.

ע"ת/3 - שוניה גרצנשטיין.

נהג המשאית.

העד העיד כי עצר באור אדום וכשהאור התחלף לירוק הסתכל לצדדים והחל לנסוע ואחר כחצי משטר שנסע הוא ראה שהמכונית הפרטית נכנסה לו בגלגל בצד שמאל של המשאית, לטענתו לא נסעה מהר מאחר ורק החל בנסיעה ומהירותו הייתה איטית יותר ממהירות רכבה של הנאשמת.

לדברי העד כאשר עמד באור האדום, המכונית של הנאשמת עמדה בצידו השמאלי כ-2-3 מטרים מאחוריו ולפניו עמד עוד מכונית פרטית.

פרשת ההגנה

עדות הנאשמת

הנאשמת העידה כי עמדב באור אדום בנתיב השמאלי וכשאור הפך לירוק היא הסתכלה במראה הימנית, לפניה היה רכב שנתקע והיא ראתה את המשאית שהייתה רחוקה ממנה במרחק סביר שאפשר לה להשתלב, היא אותה ימינה ואז המשאית שבאה במהירות נכנסה בה.

הנאשמת טענה כי את הטענה בדבר הימצאות מכונית תקועה לפניה אמרה גם בחקירה במשטרה, אך הדבר לא נרשם וגם אמא שלה שהייתה בחקירה שמעה זאת.

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשמת וטענ כי הנאשמת הודתה כי נכנסה מהנתיב השמאלי לנתיב הימני בכביש.

טענתה של הנאשמת כי מכונית נוספת נתקעה לפניה, לא נמסרה על ידה בעת חקירתה במשטרה, הנאשמת בחרה שלא להזמין לעדות את אמה אשר לטענתה נכחה בעת שהיא נחקרה במשטרה ושמעה כי מסרה את גרסתה זו כבר במשטרה.

עדותה של הנאשמת בביהמ"ש רצופה סתירות הן בעדותה והן לגבי תוכן חקירתה במשטרה.

הסניגור בסיכומיו טען כי התביעה לא הוכיחה מה הייתה מהירות נהיגת המשאית בעת התאונה ודי בכך כדי לזכות את הנאשמת.

כן טוען הסניגור כי נפלו פגמים ראייתיים בתיק, הרכבים הוזזו מקום התאונה לפני הגעת הבוחן למקום, עד ראייה לתאונה לא נחקר, וכי גרסת הנאשמת בדבר רכב שעמד לפניה לא נרשמה.

דין והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשמת נהגה ברכב, כמן כן אין מחלוקת בדבר התרחשות התאונה בין רכב הנאשמת למשאית ותוצאותיה.

אין חולק למעשה כי הנאשמת נסעה בנתיב השמאלי בין שני הנתיבים, הנאשמת הסיטה את רכבה ימינה לעבר הנתיב הימני ואז התרחשה התאונה.

אלא שלטענת הנאשמת היא נאלצה לסטות מנתיבה עקב מכשול שהיה בנתיב שלפניה - רכב שנתקע לפניה, ובעת שסטתה מהנתיב השמאלי לנתיב הימני המשאית הייתה רחוקה אולם התאונה התרחשה כי המשאית המעורבת נסעה במהירות.

לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את דבריהם והתרשמתי מהופעתם בפניי ולאחר שבחנתי את הראיות הנוספות שהוגשו ואת המשמעויות מאותן ראיות והממצאים שעולים מהן, מצאתי לקבוע כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי מעל לכל ספק סביר וכי יש מקום להרשיע את הנאשמת בכל הוראות העבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

תקנה 40(א) לתקנות התעבורה קובעת כדלקמן:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

התקנה מחייבת את הנהג לא לסטות מנתיב נסיעתו אם סטייתו זו עלולה לגרום להפרעה או לסיכון לכל המשתמשים בדרך בנתיב אליו הנהג מתכוון לסטות.

הלכה היא, כי במקרה של סטייה פתאומית מהדרך, הנטל הוא על הנהג להסביר את סיבת הסטייה. זהו "כלל הדרך" כפי שכונה בפסיקה.

אני קובעת כי הנאשמת לא הרימה את הנטל המוטל על כתפיה ולא הצליחה לסתור את החזקה העובדתית, לפיה חוסר זהירותה היא זו שגרמה לתאונה.

כזכור העידה הנאשמת כי סטייתה ימינה נבעה מכך ברכב שעמד לפניה בנתיב נתקע ולכן מאחר וראתה שהמשאית רחוקה ממנה סתתה מנתיבה.

דע עקא, שגירסתה של הנאשמת בעניין זה בבית המשפט הייתה שונה מהותית מהודעתה במשטרה, שם אמרה כי מאחר ורצתה לפנות ברמזור שלפניה ימינה לכן התחילה להיכנס לנתיב הימני. לעומת זאת, בבית המשפט העידה הנאשמת כאמור כי רכב נתקע לפניה ולא אמרה דבר אודות כוונתה לפנות ימינה בצומת. מדובר בגרסה כבושה, ובשוני מהותי שפוגע בגירסתה של הנאשמת בעניין זה.

ההסבר שנתנה בבית המשפט שאכן מסרה גם את גרסתה זו כבר במשטרה, אך גרסתה זו לא נרשמה אינו מספק. אי לכך ובשים לב להתרשמותי, אני דוחה את גירסתה לעניין סיבת סטייתה מהנתיב.

למעלה מן הצורך יש להוסיף, כי הנאשמת לא הביאה שום עד מטעמה לחזק את טענתה כי מסרה את גרסתה זו כבר במשטרה וזאת למרות שאמה של הנאשמת נכחה בחקירתה.

דבר ידוע הוא כי הימנעות מהבאת עד רלוונטי פועלת לרעת הצד שנמנע מכך ומחזקת את גרסתו של הצד שכנגד (ראו י' קדמי, על הראיות, חלק רביעי, הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009, עמ' 1890-1891).

אני מוצאת כי גרסתה של הנאשמת כפי שנמסרה בעדותה במשטרה מספר ימים לאחר התאונה משקפת את אשר ארע. ניסיונותיה של הנאשמת "לשפר" גרסתה בבית המשפט, מעידה כאלפי עדים על כך שהנאשמת הבינה כי נהגה בחוסר זהירות.

אשר לעדותו של ע.ת. 1 - בוחן התנועה בוריס צחנובסקי- אינני שותפה לביקורתו של הסנגור כלפי עבודת הבוחן המשטרתי. בחנתי דבריו בחקירה ראשית ונגדית תוך השוואתם למסמכים אשר הוצגו בפני. נחה דעתי בדבר אמינותו של העד.

ברגע שבחר הנאשם לסטות מנתיב נסיעתו, עליו מוטלת החובה לוודא שהדרך פנויה ושסטייתו בטוחה. גם אם נכונה טענתו של הנאשם לפיה נאלץ לסטות שמאלה על מנת למנוע פגיעה ברכב שנסע לפניו, אין בה כדי לפטור אותו מחובתו לנקוט אמצעי זהירות ראויים.

עדותו של נהג המשאית כי לא נהג במהירות וכי התאונה התרחשה עקב סטייתה של הנאשמת מנתיב נסיעתה לנתיב נסיעתו מקובלת עליו, ואמינה עליו מאשר עדותה של הנאשמת אשר סותרת הן את עדותה במשטרה בדבר הסיבות לסטייה מהנתיב כאמור לעיל, והן לגבי מיקומה בעת התאונה, שבחקירתה במשטרה טענה כי התאונה התרחשה לאחר שנכנסה לנתיב הימני ואילו בעדותה בביהמ"ש טענה כי התאונה התרחשה בנתיב השמאלי וכי לא סטתה מהנתיב (עמ' 12 שורה 7 ושורה 31 לעדות הנאשמת בדיון מיום 22.1.14).

עדותו של נהג המשאית לגבי מיקום התאונה מתיישבת עם עדות של ע.ת. 2 - ענת בין יעקב אשר העידה כי כאשר הגיעה למקום התאונה מצאה את המשאית בנתיב הימני ואת רכב של הנאשמת עומד אף הוא בנתיב הימני באלכסון כאשר החלק הקדמי שלו פגע במשאית.

עדות זו אשר לא נסתרה יש בה אף לרפא את טענת הסנגור בדבר הזזת הרכבם לפני בוא הבוחן למקום, מאחר והיא מספקת את תמונת המצב מייד לאחר התאונה.

לעניין טענתה של הנאשמת כי התאונה נגרמה עקב נסיעה במהירות של נהג המשאית, טענה זו לא הוכחה והיא אף עומדת בסתירה לעדות של נהג המשאית, אשר כאמור לעיל מקובלת עליו מגרסתה רצופת הסתירות של הנאשמת.

יש לציין כי אף היה מקום לקבוע כי המשאית נסעה במהירות לא היה בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי שבין סטיית

הנאשמת מנתיב נסיתה וחסמת נתיב נסיעתה של המשאית לבין התאונה, שהרי כפי שהנאשמת העידה בעצמה הן במשטרה והן בביהמ"ש היא הבחינה במשאית מתקדמת לכיוונה, אלא שלטענתה חשבה שיש בידב להספיק להשתלב בנתיב עד להגעת המשאית אליה.

לעניין זה, יפים דבריו של כב' הנשיא שמגר, בע"פ 482/83 מ"י נ' סלים סעיד, פד"י לח (2), 533, בעמ' 538, ליד האות ה', לפיהם:

"סיכומו של דבר חסימת הכביש על ידי המשיב הייתה בגדר גורם אשר בלעדיו התאונה לא הייתה מתרחשת. חומרת מעשהו של הנהג המנוח של המכונית הפרטית, שנהג במהירות וללא רשיון נהיגה, לא היה בה בנסיבותיו העובדתיות של מקרה זה כדי לסלק את הקשר הסיבתי המהותי בין הסטיה שמאלה, כאשר הכביש אינו פנוי לבין התנגשות כלי הרכב. המשיב, הוא שיצר את המצב המסוכן ומעשהו (סטיה וחסמה) היה בגדר גורם סיבתי לקרות התאונה היינו לגרימת ההתנגשות והפגיעות בגוף ובחומר שבעקבותיה".

כאמור הוא הדין אף בענייננו. חסימת הכביש על ידי הנאשמת הייתה בגדר גורם הכרחי לתאונה,

ואין אם היה מוכח כי נהג המשאית נסע במהירותו לא היה בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין חסימת הכביש לבין התאונה.

לפיכך ולאור כל האמור לעיל הריני קובעת עובדתית כי הנאשם לא הצליח להוכיח טענותיו.

לסיכומו של דבר, לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מהעדים שלפני ומחומר הראיות, הגעתי למסקנה שהתביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי התאונה נגרמה בשל חוסר זהירותה של הנאשמת עת סטתה ממסלול נסיעתה וגרמה לתאונת דרכים שבנס לא גרמה לאבידות בנפש.

באשר לטענות ב"כ הנאשמת בעניין מחדל חקירתו בכך שלא נחקר העד ארז כרונרמן באיחור ניכר בהגעה למקום עליו להזכיר כי במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות ולא בראיות שאינן מצויות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להגיע למסקנה ברמה הנדרשת בפלילים בדבר מעורבות הנאשמת במעשה העבירה, יהיה די בכך כדי להרשיע. מפנה לע"פ 2132/04 קייס נגד מדינת ישראל.

נוכח קביעתי הנ"ל לעניין הטכוגרף אינו כדי להוסיף או להוריד מאחריותה של הנאשמת.

לפיכך הנני קובעת כי התביעה הרימה מלוא נטל ההוכחה והוכיחה את העבירה המיוחדת לנאשמת בכתב האישום מעל לכל ספק סביר.

והנני מרשיעה את הנאשמת בכל המיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

מגי כהן, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות במסגרת תיק תאונת דרכים שנגרמה עקב חוסר זהירות וסטייה מנתיב הנסיעה. כתוצאה מתאונה נגרם נזק לרכוש, ונחבלה הנאשמת בגופה.

מדובר בעבירה שפוגעת בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

במקרה אשר בפנינו, מדובר בפגיעה שקרתה עקב פעולה רצונית של הנאשמת על ידי החלטה לסטות מנתיב הנסיעה. על בית המשפט להבטיח בטיחות בדרכים על ידי העברת מסר באמצעות הטלת עונשים הולמים. מדובר בעבירה שבוצעה בשעה 15:45 בכביש 44, כאשר הנאשמת הבחינה במשאית הנפגעת.

הנני קובעת כי מתחם הענישה הוא בין לא פסילה כלל לפסילה של מספר חודשים ועד שנים, קנס ופסילה על תנאי.

מדובר בנאשם שהוציאה רישיון נהיגה לפני כחמש שנים וצברה לחובתה שלוש הרשעות מסוג ברירות משפט. העבירה האחרונה הינה משנת 2011.

אכן, ניהול המשפט אינו נימוק להחמרת העונש, אולם, כפי שנקבע בע"פ 7964/11 בית משפט ציין "**נחזור ונזכיר את הידוע: ניהול הוכחות אינו עילה להחמרה בעונש, אולם מותר להקל עם המודה**".

ב"כ הנאשמת והנאשמת טענו לנסיבותיה האישיות של הנאשמת.

לאחר ששקלתי את כל הנתונים הנ"ל מצאתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

עמוד 7

קנס בסך 1,500 ש"ח או 45 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 3 תשלומים שווים ורצופים החל מתאריך 04.05.2014 ובכל 04 בחודש שאחריו. אם תשלום אחד לא ייפרע במועדו, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי.

הנאשמת הונחתה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

אני פוסלת את הנאשמת מקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת.

ריצוי הפסילה יחל ביום 16.04.2014 שעה 12:00.

בית המשפט מסביר לנאשמת כי עליה להפקיד את רישיונה - גם אם פקע תוקפו במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיה רישיון נהיגה עליה להפקיד תצהיר ערוך כדין ואישור משרד הרישוי אודות מצב הרישיון.

אני פוסלת את הנאשמת מקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותה/ן עבירה/ות שעליה/ן הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ותורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב תשע"ד, 30/03/2014 במעמד הנוכחים.

מגי כהן, שופטת